

дненъ, безъ пастырско управленіе своей

„ самъ отъ одного старца, зашо на едно
 „ оудадено мѣсто, то есть въ единъ ски-
 „ тъ подъ единъ Монастырь Болгарскій
 „ намерѣвалисе коакото едни кола весьма
 „ бетѣи книги (Славенски ли обаче были,
 „ или Болгарски, не извѣстно. Безъ сом-
 „ нѣнія требѣва да е имало междѣ ни-
 „ хъ и нѣком на простый Болгарской язы-
 „ къ писана), отъ кои се да и изкави ре-
 „ ченный старецъ, да мѣ не досаждаѣтъ,
 „ ископааъ единъ габбокъ ровъ въ исты-
 „ атъ скитъ, и закопааъ ги тамо; зашо-
 „ то отъ велико-то Благоговѣніе шо има-
 „ лъ къ нимъ, какво-то самъ той испо-
 „ вѣдоваше, не смѣлаъ да ги изгори,
 „ или да ги фырди просто на полѣна-та. О
 „ тшета нашето народа! О невиннаа про-
 „ стота онаго старца!“

Нѣколко стары Болгаре ми обажда-
 ха, че воистиннѣ обирали книги отъ на-
 рода. Очевидно (* сосѣз очи сѣ види), че
 отъ таа причина писмоводитель (* Секре-
 таринъ, Француски, или Грамматикъ гре-
 чески), дѣкто е' былъ оу Рѣсчѣвскаго *)
 Епископа скривса отъ мене изъ Бабадаа

*) Рѣсчѣвъ градъ, или тѣрски кале при
 Дѣнавъ въ Болгаріа, сѣѣшо Гюргіево во
 Влахія.